Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 06 Červen 2005 04:00

(rozhovor s Pavlem Malinou)

Kousek od pošty v Písku je v tiché ulici malý krámek. Jistě tu bylo možné v minulém století potkat Jana Ratkina nebo Slávku Hlubinovou. Dnes tu potkáte štíhlého černovlasého muže v modré zástěře. Od něj si můžete nechat opravit hudební nástroj nebo si můžete nějaký hudební nástroj koupit. Ten muž v modré zástěře se jmenuje **Pavel Malina** a mezi muzikanty má přezdívku Zajda. Jeho starší bratr Luboš s přezdívkou Máča hraje zejména na banjo v kapele Druhá tráva Roberta Křesťana a nejmladší Pepa Malina v této kapele občas hraje na housle.

Pavel Malina má za sebou dlouhý hudební vývoj. Své první hudební vzdělání získal na střední Vojenské hudební škole Víta Nejedlého v Roudnici nad Labem, hrál v **Druhé trávě**, v doprovodné kapele
Věry Martinové
a
Lenky Filipové
, od roku 2003 vede kapelu
CS Band
Pavlíny Jíšové. Spolu s Michalem Hromčíkem a Mirkem Hulánem natočil CD
Guitar session
, které je plné nádherných skladeb hraných třemi kytarami. Na koncertě CS Bandu ve Mlejně jsem si s Pavlem domluvil rozhovor.

Pavle jak vzpomínáš na své vojenské hudební vzdělání? Jakým pro tebe bylo přínosem a jak se vojenský hudebník dostane k bluegrassu?

Studium v Bastile - tak jsme VHŠ říkali vzhledem k tomu, že sídlí na lobkovickém zámku - mi zásadním způsobem otevřelo cestu do hudebního světa. Když pominu tu pakárnu, že jsme se dostali domů tak čtyřikrát do roka, což je v patnácti dost

Pavel Malina v nahrávacím studiu

zdroj: www.jisova.cz

drastické, tak se mi tím splnil životní sen. Od rána do večera jsme vlastně neměli nic jiného na práci, než být co nejlepšími muzikanty. To znamená dřít na nástroj několik hodin denně. Můj problém byl v rozpolcenosti, protože jsem studoval tubu a cello a samozřejmě povinný klavír, ale mě nejvíc bavilo hrát na banjo a kytaru. Vzpomínám si, že celý svaťák jsem byl zašitý na jedné třídě, od které jsem měl klíče, a cvičil jsem na banjo. Roudnici jsme přežili také díky tomu, že hned od prváku jsme měli vlastní kapelu Rackové, se kterou jsme Bastilu velmi často opouštěli reprezentovat armádu. Bluegrass se mi líbil už dávno před tím, vlastně jsem ho měl pod kůží od té doby, kdy jsem byl schopen vnímat muziku.

Není tak časté, aby tři bratři hráli v jednom hudebním žánru jako je to v případě tebe, Máči a Pepy. Co tebe a brachy vlastně přivedlo k muzice ? Byla to rodinná tradice, geny?

Myslím, že spíš ty geny. My s Máčou (který je o necelé dva roky starší) jsme k muzice nijak zvlášť vedeni nebyli, ale když se začal projevovat talent, rodiče nás podporovali. Hned nás dali na housle, ze kterých já jsem po třech letech přestoupil na cello. Taky nám koupili za dvě stovky kytaru - to byl jeden ze zlomových okamžiků. Možná, že k akustické muzice tíhneme proto, že jsme z vesnice a vyrůstali jsme v přírodě, líbilo se nám trampovat a hrát večer u ohně tak, jak to asi dělávali ti, co kdysi osidlovali Ameriku. S Pepčou to bylo jiné, ten se narodil až po dvaceti letech a od malička v nás měl vzor.

Vím, že jsi byl několikrát ve Spojených státech a jistě tam máš znovu někdy zase namířeno. Jaký je to pocit hrát v této zemi hudbu, která se tam vlastně narodila či spíše vznikla z různých "přistěhovaleckých kořenů"? Jak přijímá americké publikum svou hudbu hranou a především zpívanou v angličtině cizinci?

Naprosto skvěle! Jezdil jsem tam jak s Druhou Trávou tak s Fragmentem a s oběma jsme měli veliké úspěchy. S Fragmentem jsme dokonce hráli v Nashvillu ve světoznámé, všemi countryovými a bluegrassovými muzikanty vysněné Grand Ole Opry. I pro nás to byl jen sen, jenže taková už Amerika je, občas někomu dovolí si ten velký americký sen splnit. Důležité asi je, že jsme vždy byli originál, který nikoho nenapodobuje, ani když zahraje převzatou věc, ale má svůj vlastní sound. Naše angličtina jim vůbec nevadila, dokonce říkali, že je to zajímavé, když zpíváme, nemáme akcent. Amerika na mě měla obrovský vliv jak v muzice tak lidsky. Publikum tě doslova nabíjí energií, amíci jsou velice pozorní a reagují i na detaily. Pamatují si tváře a poznají tě na festivalu druhý den v davu, aby ti řekli, že se jim to včera líbilo nebo že je jim líto, že ti při sóle praskla struna. Cítím se tam podstatně líp, než tady, těžko se to popisuje, ale když jsem ve Státech, mám pocit bezpečí a jistoty, že se můžu na všechno spolehnout. Myslím, že těch 500 let demokracie lidi vychovalo říkat, co si myslí a věřit slovu. Taky jsem se tam nesetkal se závistí, zlomyslností a vandalismem. Naopak, lidé jsou přející a obdivují, když

je někdo šikovný nebo úspěšný.

Tvou Guitar session jsem už mnohokrát slyšel a vždy je pro mě velkým zážitkem. Tvá skladba Takyráda patří k "majstrštykům" při koncertech CS Bandu. Máš někdy v plánu nějaký takový podobný krásný "úlet"?

V posledních letech jsem pracovně velmi vytížený a bohužel mi nezbývá čas, abych se věnoval muzice tak, jak bych chtěl. Snad se to trochu zlepší až děti odrostou a nebudou mě tolik potřebovat. Možná si to taky jen namlouvám a stačilo by zorganizovat si lépe čas. Každopádně nejsem teď v rozpoložení, že bych měl chuť něco vymýšlet a tvořit.

Pavlína Jíšová po odchodu od Nezmarů měla po dlouhou dobu jedinou jistotu ve složení nové kapely, tedy tebe. Mohl bys říci něco o tom, jak se CS Band rodil včetně charakteristiky jednotlivých muzikantů?

To, že se naše cesty jednou spojí, byla podle mě jen otázka času. Věděl jsem od první chvíle, kdy jsem Pavlínu slyšel na Portě v Plzni se Semtamem, že je výborná a vzhlížel jsem k ní s obdivem. Poprvé jsme se potkali po probdělé noci v šest hodin ráno na zastávce tramvaje, kde mi Pavlína snědla paštiku. Pro mě to byla čest, ale ona si to už nepamatuje. Pak jsme k sobě dvakrát muzikantsky přičichli, jednou při natáčení Bluegrass 90 a podruhé při Druhé trávě s P.J. Ale k rozhodnutí, postavit se na vlastní nohy, došla Pavlína až po létech, přesně v roce 2002, kdy mně nabídla trvalou spolupráci, tzn. sestavit kapelu a produkovat novou desku. Trvalo mi asi půl roku, než jsem si srovnal myšlenky, pak jsem začal hledat muzikanty. Nakonec to stejně dopadlo trochu jinak, než jsem si představoval. Původně jsem chtěl mít akustickou kapelu s kontrabasem, na který hrál Slávek Hanzlík, a s bicíma. Jenže mezi Slávkem a Pavlínou to od začátku trochu skřípalo, takže nakonec s námi hraje na bezpražcovku Juraj Figura. Toho přivedl do kapely dobrista Peter Szabados. Vůbec to proběhlo jaksi bezproblémově, Peter i bubeník Pavel Plánka lano přijali okamžitě po prvním telefonátu. Jejich charakteristiku po mně nechtěj, myslím, že mi to nepřísluší. Všichni jsou skvělí muzikanti i lidi, co víc si můžeš přát?

Pavlína si většinu svého repertoáru včetně textů skládala a skládá sama. Myslíš, že bys mohl v budoucnu její repertoár obohatit o tvou skladbu?

Pravděpodobně ne, nemám melodické nápady, které jsou pro dobrou písničku nejdůležitější.

Moc toho neskládám a když, tak instrumentální muziku pro kytaru.

Vím, že jsi polyinstrumentalista, který na svých cestách rád získává i některé neobvyklé a neznámé nástroje (jako poslední jsem tě slyšel hrát na americkou autoharfu). Jaký je tvůj nejoblíbenější hudební nástroj a proč tomu tak je?

To je moc těžká otázka. Mám rád vždy ten nástroj, na který zrovna hraju, ale nejraději ze všeho asi hraju na basu - myslím

Pavlína Jíšová a CS Band

zdroj: www.jisova.cz

baskytaru i kontrabas. Basa je státotvorná, jak říká Honza Spálený. Udává harmonii i rytmus. Možná, že za to mohou léta studií a pak osm let na tubu v armádním orchestru, bůhví.

Jaké kapely nebo interprety v žánru folk a country rád posloucháš? Nemám na mysli jen českou scénu.

V Čechách to byli bezesporu Brontosauři a AG flek. Ze zahraničních muzikantů miluju Tonyho Rice - hlavně v době kdy ještě mohl zpívat, Allison Kraus, Marka Knopflera, Alberta Lee a samozřejmě Petera Rowana, se kterým jsme s D.T. spolupracovali. Není možné je vyjmenovat všechny.

Jaký je tvůj názor na současnou úroveň a přínos hudebních festivalů folk a country?

Zdá se, že jde do tuhého. Z velkých českých festivalů jsem dost často zklamaný a to především proto, že se mi málokdy stane, že mně něco zaujme. Mám srovnání s Amerikou, kde jsme kromě bluegrassových festivalů hráli i na vícežánrových nebo world music festivalech. A to byla

opravdu lahůdka. Líbilo se mi skoro všechno od písničkářů až po velké kapely. Hodně mi to chybí, těším se, až zase jednou někam vyrazím. Druhá věc je organizace a péče jak o účinkující, tak o diváky. Někdy se mi zdá, že pořadatel má jediný zájem a to vyholit co nejvíc peněz. Přál bych všem, aby vyrazili do států na zkušenou a něco se tam přiučili. To, že nás Folk & Country nikdy nepozvali na své festivaly, je pravda, mrzí nás to, ale nemůžeme s tím nic dělat. Je jen na pořadateli, koho osloví a do zákulisí nevidíme.

Když si prohlížím kalendář koncertů na webu Pavlíny Jíšové, tedy koncertů CS Bandu, není účinkování příliš mnoho. Čím myslíš , že je způsobeno? Je to, jak se celkem frázovitě říká "dobou", nebo jde spíš schopnost manažera či o jiné příčiny?

Asi od všeho trochu. My jsme v podstatě, i když to zní komicky, začínající kapela a ono to vždycky chvíli trvá, než se byznys rozjede. Navíc jsme během dvou let dvakrát změnili booking, teď se o koncerty stará moje žena Pavlína. Je to tak asi lepší, má na starosti jenom nás. Manažera nemáme, takový přepych si opravdu nemůžeme dovolit a myslím, že málokdo v téhle branži. V mezích možností si tu práci děláme sami.

Co tě vedlo k tomu, že jsi, i při svém poměrně velkém vytížení v podnikání nebo při produkci nových nosičů, navázal spolupráci právě s Pavlínou Jíšovou. Můžeš například srovnat spolupráci s Pavlínou se spoluprácí s Věrou Martinovou?

Podnikatelem jsem se stal víceméně z donucení. Když jsem před lety opustil Roberta Křesťana - stalo se to neplánovaně ze dne na den - musel jsem přes noc vymyslet, čím budu živit sebe a svou rodinu. Věděl jsem, že s muzikou neseknu natrvalo, byla to jen otázka času, než se obchod rozjede. Jak jednou ochutnáš ten pocit, stát na podiu, stane se z toho droga a nejde přestat. Jsem rád, že jsme se po letech s Pavlínou k sobě nakonec dostali, je mi přítelem a partnerem v muzice, doufám že na dlouho, nejlíp až do smrti, haha. S Věrou Martinovou nebo Lenkou Filipovou to bylo jiné. Měli jsme přátelský vztah, avšak ryze profesionální.

Co jako muzikant a skladatel posloucháš mimo žánr folk a country hudby?

Nejsem žánrově nikterak omezený, poslouchám všechno, co se mi líbí, obrazně řečeno od Guye Davise až po Dvořáka.

Připravuješ v bližší budoucnosti nějaké produkce nosičů nějakým kapelám? Vím, že máš například na "svědomí" cédéčka báječné pražské kapely Reliéf.

Tyhle věci nikdy nepřipravuju, přicházejí samy a momentálně se nic nerýsuje. Jsem docela rád, protože bych to stejně asi musel odmítnout z časových důvodů.

Díky za rozhovor